

Ο ΑΡΧΑΙΟΙ ΜΕΤΑΦΡΑΣΜΕΝΟΙ

Λένε γι' αὐτὸν τὸν Ἀρίωνα πῶς, ἔχοντας ζή-
 σαι τοῦ Περίανδρου, πεθύμησε νὰ ταξιδέψει στὴν
 Ἰταλία καὶ Σικελία, καὶ ἀφοῦ ἐκεῖ κέρδισε
 χρήματα πολλά, θέλησε νὰ γυρίσει πίσω στὴν
 Κόρινθο. Ξεκίνησε λοιπὸν ἀπ' τὸν Τάραντα,
 καὶ ἐπειδὴ ἀπ' ὅλους πλὴν πολλὴ εἶχε περισσότερη
 ἐμπιστοσύνη στοὺς Κορινθίους, ἐμίσθωσε
 πλοῖο μὲ πλήρωμα Κορινθίους· πῶς αὐτοὶ στὸ
 πέλαγος σχεφτήκανε νὰ πετάξουν τὸν Ἀρί-
 ονα στὴ θάλασσα καὶ νὰ τοῦ πάρουν τὰ χρή-
 ματα· καὶ πῶς αὐτός, μόλις τὸ κατάλαβε, τοὺς
 παρακαλοῦσε καὶ τοὺς ἄφηνε τὰ χρήματα, νὰ
 τοῦ χαρίσουν ὅμως τὴ ζωὴ. Πῶς δὲν τοὺς ἐ-
 πείθε λοιπὸν, μ' αὐτά, μὰ πῶς τοῦ ἔλεγαν οἱ
 ναυτικοὶ ἢ ν' αὐτοκτονήσει, γιὰ νὰ τὸν θάψουν
 σὲ γῆ, ἢ νὰ πηδήσει στὴ θάλασσα τὸ γρηγο-
 ρώτερο. Πῶς ὁ Ἀρίων, μᾶς καὶ οἱ φοβέρες
 τοὺς τὸν εἶχαν φέρει, σ' ἀδιέξοδο, τοὺς παρα-
 κάλεσε, ἀφοῦ εἶχαν τέτοια ἀπόφαση παρῆι,
 νὰ τὸν ἀφήσουν μ' ὅλη του τὴ στολή νὰ
 σταθεῖ στοὺς πᾶγκους (τῶν κοπηλατῶν
 τοῦ καταστρώματος) νὰ τοὺς τραγουδή-
 σαι καὶ ἀφοῦ πᾶς τραγουδήσει δεχόταν νὰ
 τὸν θανατώσουν. Καὶ πῶς λοιπὸν εὐχαρι-
 στήθηκαν ἐκείνοι γιατί θ' ἄκουγαν τὸν καλύ-
 τερο τραγουδιστὴ μὲς στοὺς ἀνθρώπους, καὶ
 πῶς τραδίστηκαν ἀπὸ τὴν πρῶμην ὅλο μέσο
 τοῦ πλοίου. Πῶς αὐτὸς ντύθηκε ὅλη του τὴν
 ἐπίσημη στολή καὶ πῆρε τὴν κιθάρα, πῶς στά-
 θηκε στοὺς πᾶγκους καὶ τραγούδησε ὁλόκληρο
 τὸν «ὕρθον νόμον» (=λειτουργικὸν ὕμνο
 πρὸς πρὸς τιμὴν τοῦ Ἀπόλλωνος), καὶ ὅταν
 τελείωσε ὁ ὕμνος ῥίχτηκε στὴ θάλασσα ὅπως
 ἦταν, μ' ὅλη του δηλαδὴ τὴν ἐπίσημη φορε-
 σιά. Καὶ πῶς ἐκείνοι συνέχισαν ταξιδεύοντας
 γιὰ τὴν Κόρινθο μ' ὅλη του τὴ φορεσιά καὶ
 πῆρε τὸν Ἀρίωνα στὴ ράχη του καὶ τὸν ἔφερε
 στὸ Ταίναρο. Πῶς σὺν ἀποβιβάστηκε, κίνησε
 γιὰ τὴν Κόρινθο μ' ὅλη του τὴ φορεσιά καὶ
 σὺν ἔφτασε, τὰ διηγῆθηκε ὅλα λεπτομερῶς.
 Καὶ ὁ Περίανδρος, ἐπειδὴ δὲν τὸν πίστεψε,
 τὸν κρατοῦσε καὶ δὲν τὸν ἄφινε νὰ πάει που-
 θενά, περιμένε ὅμως καὶ τοὺς ναύτες. Καὶ
 πῶς μόλις ἔφτασαν, τοὺς κάλεσε νὰ ποῦν ὅτι
 ξέρονται γιὰ τὸν Ἀρίωνα. Πῶς σὺν ἐκείνοι ἰ-
 σχυρίστηκαν πῶς βρίσκεται κάπου σῶος στὴν
 Ἰταλία καὶ πῶς τὸν ἄφησαν στὸν Τάραντα
 καὶ ἦταν πολλὰ καλά, τοὺς παρουσιάστηκε μὲρὸς
 ὁ Ἀρίων, ὅπως ἦταν, ὅταν πῆδρε στὴ θάλασ-
 σα ἀπ' τὸ καράδι. Καὶ πῶς αὐτοὶ τὰ χάσανε
 καὶ δὲν μπορούσαν πᾶ ν' ἀρνηθοῦν τὸ φανερὸ
 τοῦ ἐγκλήματος. Αὐτὰ λοιπὸν λένε οἱ Κορινθιοὶ καὶ
 οἱ Λέσβιοι, καὶ ὑπάρχει γάλκινο ἄγαλμα — ὄχι
 μεγάλο — στὸ Ταίναρο, ἕνας ἀνθρωπος πάνω
 στὸ δελφίνι.

Κι ὅταν ὁ Κύρος, πηγαίνοντας γιὰ τὴ Βα-
 βυλῶνα, ἔφτασε στὸν ποταμὸ Γύνδη, (ποῦ οἱ
 πηγές του εἶναι στὰ Ματιανὰ ὄρη, περὶ μὲς
 ἀπ' τὴ χώρα τῶν Δαρδανῶν καὶ χύνεται σ'
 ἄλλον ποταμὸ, τὸν Τίγρη, ποῦ ῥέοντας μὲ τὴ
 σειρὰ του διπλα στὴν πόλιν Ὡλη βγαίνει στὴν
 Ἑρυθρὰ θάλασσα) αὐτὸν λοιπὸν τὸν ποταμὸ
 Γύνδη καθὼς προσπαθοῦσε νὰ διαβῇ ὁ Κύρος
 — ποῦ τὸν περνοῦσαν μὲ πλοῖα — τότε κάποιο
 ἀπ' τὰ ἱερά του ἄλογα, τὰ ἄσπρα, μπαίνοντας
 περήφανα μὲς στὸ ποτάμι προσπάθησε νὰ τὸ
 διαβῇ, μὰ ὁ ποταμὸς τὸ παράσχε καὶ τὸ τρα-
 βῆξε στὸ βυθό. Πολλὲ λοιπὸν θύμωσε μὲ τὸ
 ποτάμι ὁ Κύρος, γιατί τὸν πρόσβαλε ἔτσι,
 καὶ τὸ ἀπειλῆσε πῶς θὰ τὸ κάμει τόσο ἀνί-
 σχυρο ποῦ ἀπὸ κεῖ καὶ μὲρὸς καὶ οἱ γυναῖκες
 ἀκόμα εὐχόμα θὰ τὸ περνοῦσαν χωρὶς νὰ βρέ-
 ξουν τὰ γόνατά τους. Καὶ μετὰ τὴν ἀπειλή
 του αὐτῇ, παρατώντας τὴν ἐκστρατεία κατὰ
 τῆς Βαβυλῶνας, χώρισε τὴ στρατιά σὰ δύο,
 καὶ μετὰ τοὺς παρῆταξε σὲ μαζικὲς σειρὰς
 καὶ τοὺς ὄρισε ν' ἀνοίξουν ἑκατὸν ὀγδόντα δι-
 ῶντες στὴν κάθε ὀχθὴ τοῦ Γύνδη ἔτσι ποῦ
 νὰ βλέπουν σ' ὅλες τῆς κατευθύνσεις, καὶ ἀφοῦ
 παρῆταξε τὸ στρατὸ τοὺς διέταξε νὰ σκάβουν.
 Ἐπειδὴ πολλὸς κόσμος ἐργαζόταν τὸ ἔργο βέ-
 βαια τελείωσε, ὅμως πέρασαν ἐργαζόμενοι ἐκεῖ
 ἔτσι ὅλο τὸ καλοκαίρι. (190). Καὶ μόλις ὁ
 Κύρος ἐκδικήθηκε τὸν ποταμὸ Γύνδη, χωρί-
 ζοντάς τον σὲ τριακόσιες ἐξήντα διῶντες,
 καὶ ἡ ἀνοίξη γιὰ δευτέρην φορὰ φαινόταν κον-
 τὰ, τότε πᾶς ξεκίνησε ἐναντίον τῆς Βαβυλώ-
 νας.

(ΗΡΟΔΟΤΟΣ, Κλειώ, 24 καὶ 189—90)

Μετάφρ. Ἀ. Ἡ. Σακελλαρίου

ΜΝΗΜΗ

ΣΩΚΡΑΤΗΣ: Καὶ ἄμα μοι δοκοῦσιν,
 ὥς ἐν τῷ πνίγει ὑπὲρ κεφαλῆς ἡμῶν οἱ
 τέττιγες ἄδοντες καὶ ἀλλήλοισι διαλεγό-
 μενοι, καθορᾶν καὶ ἡμᾶς. Εἰ οὖν ἴδοιεν
 καὶ νῶ, καθάπερ τοὺς πολλοὺς ἐν μεσημ-
 βρία μὴ διαλεγόμενους, ἀλλὰ νυστάζον-
 τας καὶ κηλυμένους ὑφ' αὐτῶν δι' ἀρ-
 γίαν τῆς διανοίας, δικαίως ἂν καταγε-
 λῶεν, ἡγούμενοι ἀνδράποδ' αἵτις σφίσιν
 ἐλθόντα εἰς τὸ καταγώγιον ὥσπερ προ-
 βότια μεσημβριάζοντα περὶ τὴν κρήνην
 εὐδαιν. Ἐὰν δὲ ὁρῶσι διαλεγόμενους καὶ
 παραπλέοντας σφᾶς ὥσπερ Σειρήνας ἀ-
 κηλήτους, ὃ γέρας παρὰ θεῶν ἔχουσιν
 ἀνθρώποις διδόναι, τάχ' ἂν δοῖεν ἀγα-
 σθέντες.

(Πλάτωνος Φαῖδρος)